

ЕДИНСТВО

EДИNSTVO

НЕЗАВИСИМ ЕЖЕДНЕВНИКЪ
COTIDIAN INDEPENDENT

черъ въ 5 и половина часа, българският Добри Немировъ, ще говори за литература и живописъ въ салона

атъ се всички граждани и граждани да посетятъ тоя интересенъ

ДОБРИ НЕМИРОВЪ МЕЖДУ НАСЪ

Единъ отъ най-големите белетристи на нашата съседка, нежалежки времето и труда си, изкарайки се на всички неприятности, които предлагатъ едно пътуване презъ зима, ни направи искрата честъ да ни поети и прочете нѣколко конферанси върху теми, които общо питлив характеръ ги прави ободостъпни и полезни. Всредъ сивата дѣлностъ на нашия лишенъ въ духовни прояви животъ заведнажъ единъ плантъ отъ първа величина иде да разреже лъчъ на едно рядко психологическо вглѣбване; редъ злобещата тишина на нашето убийствено образище ще прокънати цвѣтистата речъ на инъ отъ най-вещитѣ истори на българското; въсредъ лихвата суитностъ на нашитѣ минни увлечения, празни забави и люлбещата мнителностъ единъ Антъ познавачъ на човешката душа иде да ни изкаже на езикъ, който ще разберемъ всички, дробнитѣ прояви на човешката светая свещъ за нейния най-висшъ разсъзъ—изкуството. Преневоленни подъ удагъ на разразилата се социална криза; излизани и отрудени топлъ слъза на любимиятъ ще се превърнатъ

за насъ въ лъчи, които промѣкватъ с е тамъ, където неудолимо бѣше свила гнѣздо черната грижа, ще просветлятъ тъмната, ще згреятъ застинали надежди и ще раздухатъ заставящи мечти. свидни рожби на нѣвгашна китна младостъ.

Ето защо, нашата признателностъ—признателността на хора, на които тѣхния знаменитѣ себеподобенъ предлага макаръ и нѣколкодневно надмощие надъ пошлата и жалка дѣйствителностъ—ще се превърне въ паметникъ, който всѣки единъ ще съгради въ най-интимния кътъ на душата си, сетила за пръвъ пътъ отъ години чувството на задоволена питливостъ и желание да избѣга отъ сама себе си.

Добри Немировъ е първия апостолъ, който иде да просветли нощта на нашия вердъ животъ и да стопли леден то небе на родината ни.

Лоб. Станчевъ

— *Научаваме се, че дирекцията на румънската гимназия е по-волила да посетятъ конференцитѣ на г-не Добри Немировъ.*

Хие не можемъ, освенъ да поздравимъ това рещение.

ДОБРЕ ДОШЕЛЪ!

Нѣколко акорда по разпространения клавиръ на нашата родина, студения вѣтъръ на суровата зима и вѣщорачения погледъ на широкото ни поле—вѣроятно, това сж биле първитѣ ви посрещачи на границата, която сѣе преминали, за да дойдите при насъ, скѣпи гости.

Влезли въ града ни, не видяхте шпалиръ отъ аклимираци ви поклонници, не получихте венецъ и не чули речъ, но знайте, че вашето пристигане бѣше известно на всички; въ най-свидния и кътъ на нашитѣ души бѣше празникъ и тамъ—въ скровищницата на лави бленове, горчиви терзания, неудолими копнежи и изгубени надежди—тайничко ликуваше удовлетвореното тѣло дълго лѣлено, болезнено очакване.

Ей защо, ще срещните по нашитѣ улици, въ локалитѣ, въ залата за конферанси, очи, които ще ви отправятъ погледъ, чийто блясъкъ сѣе виждали само въ порива на художествено съзерцание и чийто горещина ви е останала, само, може би, копнежъ, тѣй като погледа на добруджанеца знайте, че е най-бурния, най-искрения, най-любвеобилния поздравъ, съ който ви посреща въ своята родина.

А ако се вслушате въ навѣя, лѣхащъ отъ нашето безкрайно поле, ще чуете шепотъ:

„ДОБРЕ ДОШЕЛЪ“

Знайте, че ви поздравява и тѣжния обитателъ на тази печалка ширъ...

„Единство“

Интервю съ г-не Д. Немировъ най-видния български авторъ на романи

Научихме се, че г-не Добри Немировъ е пристигналъ въ града ни гдѣто щѣлъ да конферира въ 7 беседи надъ изкуството въобще и най-вече за българската литература.

Потърсихме го и г-не Д. Немировъ любезенъ както всѣкога, съ готовностъ се отзова на поканата ни за интервю.

Втрочемъ въпроситѣ.

1) Има ли въ България бла-

гоприятна почва за едно искрено ромъно-българско опознаване чрезъ средството на културата и литературата.

— Въ срѣдата на почти всички интелегентни общества тези надежди отъ опознаване е съвсемъ назрѣла; като отзивъ на гостуването на моя ромънски колега г. Е. Букуца е едно доказателство.

2) Като първи стѣпки въ

това направление не е ли добре да се преведѣтъ на български трудовѣ на по-виднитѣ ромънски писатели?

— По тоя въпросъ ние писателитѣ разнѣхмемъ мисли въ София; наскоро се туря начало на тия взаимни приваждания; Пенъ-кубъ има вече грижата.

3) Букуца е взелъ инициативата да покани видни български литератори въ Букурещъ, — бихте ли се отзовали на тая покана? Кой би могълъ да дойде?

— Ще се отзовагъ още нѣколко души мои колеги, които сжко тѣй споделятъ идеята за опознаване. Мисля даже на първо време да направятъ това посещение писателитѣ г-не Проф. Асенъ Златаровъ, Проф. М. Арнаудовъ и поета Людмила Стояновъ, които сжко тѣй сж въодушевени отъ тази идея.

4) Въ България позната ли е ромънската литература?

— За съжаление почти нищо не познаваме отъ ромънската литература. Интереситѣ обаче, къмъ ромънската литература не престаненъ расатъ и азъ вѣрвамъ, че тя би имала голѣмъ успѣхъ у насъ.

5) Въ своя романъ „Първи бразди“ мисля, че подчертахъ своето хубаво чувство къмъ гиздавата ромънската столица; отъ тукъ може да се разбере, колко е голѣмо желанието ми да направя посещението.

6) На първо мѣсто въ две беседи върху българската литература и изкуство; въ други двѣ беседи ще се занимаемъ съ българската народна пѣсенъ, гдѣто ще изтъкна етичните образи на жената и мъжа. Една беседа ще посветя на дилетанството въ изкуството и две литературни четения изъ моите литературни творби.

7) Напрѣвъ погледъ какво впечатление Ви направи Добричъ?

— На пръвъ погледъ Добричъ ми направи много радостно впечатление; нѣма мъртвило, напротивъ животъ който кипи и най-вече тоя специфиченъ здравъ духъ на добруджанеца.

Ние бихме желали още да побеседваме съ тоя стѣлбъ въ българската литература, но многобройнитѣ му приятели го грабнаха отъ редакцията ни.

Но вѣрвамъ, че ще ни се удаде и втори случай.

ДОБРИ НЕМИРОВЪ

ВЕДНИЯ ЛУКА

дния фотографъ Лука зава, че откъмъ фотографична момчето му. То се спира прага и извиква колкото пасъ държи:

Тате! Мюшери-и-и-и! Ка скоква като ужиленъ и съ всичка сила къмъ до-

ателито го чака една ба- съ внучето си—нѣколко дете. Лука е цѣлъ про- отъ гостоприемство.

Бебето ли? Бебето ли?—Гой като пристѣпва къмъ ухилень до уши и започ- му подсмърква. — Я гледай е шопарче! Дай кунка, де! сърди се! Де, дай кунка,

де!... Баба му оправа новитѣ бархетни полчици.

— Искаме даго снемемъ! Майка му... нали замина? Нали отиде при сестра си въ Ряховица? Че пише да го снемемъ, че да го покаже на роднинитѣ.

— Тѣй, тѣй, ще го снемемъ... какъ да не го снемемъ.

Лука съ свѣтквична пѣргавина подвозва апарата, нарежда, оправа завескитѣ, поставя масичката, вазата съ сухи цвѣта, канпето и непрекъснато говори:

— Ти да не си Генковата майка?—пита той и безъ да дочака отговоръ, продължава:—Съ Генка сме стари приятели. Ед-

но време сме играли съ него край Янтра... Юнакъ момче бѣше.

Бабицката го пресича и му казва, че не е Генкова майка, а баба на Крума, дето работи у нотариуса.

— Тѣй де,—поправа се безцеремонно Лука,—и азъ за Крума ти думамъ.

— А че той де ти знае Янтра?

— Не Янтра, друга рѣка бѣше. Той отива декорацията, представяща море съ лунно отражение и все тѣй охотно продължава.

— На колко години е детето? Какви години! Не го ли видишъ, че нѣма още година?

— Тѣй, тѣй! Деца сж бабо, нѣма да усетишъ кога ще порастне. Фъркатъ, фъркатъ годинитѣ. Тѣй. Хайде сега, турни го на канпето. Дай го самъ, азъ ще го

тура. Тѣй, алонъ замфанъ...—Той поема детето, хвърля го на стола и съ свѣтквична бързина се втурва къмъ апарата и се мушва под черния парцалъ. Целта му е да извърши сниманието преди още да се е сетило детето да плаче, ала не успѣва. Той изкривява физиономия и се развиква съ всички сили. Когато се започва обикновената мъжа, която изпитва всѣки нервненъ фотографъ, когато има работа съ деца.

Той се връща при детето, ухили се, приклева, поставя показалци надъ чело за да уподоби рога, мучи, цвили като конъ, подскоква на единъ кракъ, подскоква на другъ, свири съ уста пѣе нѣщо... Детето малко по-малко се заглежда въ него и се засилва. Тогава той се втурва къмъ апарата и пакъ се мушва (Следва на 2-ра страница)

ДОВРИ НЕМИРОВЪ

(Кратки биографически белешки)

Известният български писател, Добри Немировъ, който удостоен съ с посещението си града ни, където ще даде редъ конферанси е роденъ въ гр. Русе презъ 1882 год. Следъ като завършилъ срѣдното си образование въ родния си градъ, той се записва въ софийския университетъ. Тукъ, увлеченъ всецѣло отъ литературата, прекъсва заванията си и се отдава изключително на литературата и започва редовно да печати периодическия печатъ, за живота на българската интелигенция, които привличатъ вниманието на цѣлия литературенъ свѣтъ въ България. Първиятъ му разказъ сж излъзълъ презъ 1902 год.

Отъ тогава до днесъ Немировъ постепенно се е развивалъ по пътя на белетристиката и завоюва видно мѣсто въ тая областъ. Неговите творения намиратъ небивающа приемъ въ срѣдата на българската интелигенция и въ скоро време го издигатъ до висотата на първите български ратници въ полето на литературата.

Добри Немировъ последователно преминава отъ разкази въ повестъ и отъ повести къмъ романа. Като разказите и повестите му така и романите му представяватъ истинските перли, които достойно красятъ страниците на българската литература. Следъ разказите и повестите първиятъ му романъ „Другиятъ“ излиза отъ печатъ презъ 1918 г., следъ който следватъ последователно: „Кошмаръ“ — романъ 1919 г.; „Робъ“ — романъ 1921 год.; „Дѣла“ — повестъ 1922 год.; „Бедниятъ Лука“ — повестъ 1923 год.; „Дѣло“ № 9 — романъ 1925 год.; „Братя“ — романъ 1927 год.; и „Първи бразди“ — романъ 1929 год.

Въ последните два романа, както и тия, които понастоящемъ Д. Немировъ работи, дава истинската картина на културния образъ на българския животъ отъ преди войната и до днесъ.

Конферанси и реферати въ Добруджа.

Пристигането въ града ни на българския писател, Добри Немировъ, който ще ни даде редъ полезни литературни конферанси — толкова рѣдки за насъ — неволно ни призовава да се върнемъ въ близкото минало на нашия беденъ литературенъ животъ.

Презъ течения на „десетѣхъ“ години, въ страната ни сж зарегистрирани много малко конферанси и реферати, отъ които ще споменемъ тия на Дора Габо, държани въ Валчикския свободенъ университетъ и тия на Дръ Хар. Нейчевъ, държани въ гр. Добричъ. Останалите, които не сж по вече отъ десетъ, сж изнесени отъ наши мѣстни сили, васагащи изключително теми отъ народно-стопански характеръ и държани изключително въ Добричъ. Едва настоящата година ни заридваха каварненци съ редовно изнасяне на ежеседмични реферати въ полето на литературата, музиката и изкуството.

Така бедна нашата родина отъ лѣта на литературата днесъ радостно посреща добре познатия български писател, Добри Немировъ, който тази вечеръ ще говори за „Литература, и живописъ“ въ театръ „Сплендидъ“.

Голѣми бури въ Черно море.

Кюстенджа 19. Докато преди два, три дена Кюстенджа се радваше на хубаво време, вчера започна силна свѣжна виелица. Повечето телефонни и телеграфни съобщения сж прекъснати. Морето е страшно развълнувано. Радио телеграфните станции постоянно получаватъ тревожни сигнали отъ параходите, намиращи се на открито море. Вълните се прехвърлятъ надъ вълнолома. Пакътъ за парка е разрушенъ отъ

Д О В Р И Н Е М И Р О В Ъ

Съобщаваме на интересующитъ се, че за най-своевременното и акуратно снабдяване на почитаемата ни клиентела съ

ЧИСТЪ ЛЕДЪ

фабрикуванъ отъ сладка вода, лишена отъ всякакви заразители и други примѣси направихме на собствената ни фабрика на изкуственъ ледъ **НАХОДЯЩА СЕ ВЪ ИНДУСТРИАЛНИЯ КВАРТАЛЪ**, всички необходими усъвършенствувания и инсталации по последната дума на техниката.

Дружеството разполага съ изобилно количество вода

ЦЕНИ КОНКУРЕНТНИ

ДИРЕКЦИЈАТА

Цивилизования човѣкъ не познава по-големо богатство отъ това на народното здраве

Домъ мръсния и заразителенъ ледъ отъ застояли и мърморливи води.

Предъ всичко здравъ ето.

Да живее чистотата! Да живее здравето!

вълните. Параходите, които трѣбаше да заминатъ днесъ, отложиха патуванията си. Срещу плажа Татая вълните сж изхвърлили дъски отъ кораби, които имали руски надписи.

Въ цѣлия Окръгъ не престано вали сѣленъ снѣгъ.

Разтуряне на земледѣлскитъ Камари.

Правителството, проучвайки д сегашната дейностъ на земледѣлскитъ камари отъ кралството, констатира, че тия институции не сж помогнали въ нищо за облекчение нуждите на земледѣлците, нито за доброто положение на земледѣлскитъ произведения, решило премахването имъ въ цѣлата страна.

Китай и Русия.

Парижъ 19. Кореспондентътъ на в. „Пиги паризиянъ“, отъ Шанхай съобщава, че правителството отъ Нанкинъ отказало да ратифицира съгласието постигнато въ Кобровскъ между двете страни.

АЛЕКСАНДРЪ НАЙДЕНОВЪ

ул. Viitorului № 48 Bazargic

ПРОДАВА ЧИСТИ ЗИМНИЧЕНИ БРАШНА НА МНОГО ЕФТЕНИ ЦЕНИ А ИМЕННО:

Брашно луксозъ по 12 Лейк
 № 1 по 10 „
 № 11 по 7 „
Трици по 180 „

Горните цени се подразбиратъ за антро 362 15—15

ГРАЖДАНИ!!

Решите ли да си правите електрическа инсталация, искайте и предпочитайте само сименсовитъ материали, които не сж по скъпи отъ другите, а сж много по солидни.

Приематъ се за извършване всѣкакъвъ видъ инсталации.

Продаватъ се при **БРАТЯ ИВ. СТОЯНОВИ** 367 срещу Пачевъ, 10—10

Отговоренъ редакторъ. Ат Цвѣтковъ
 — Тип. „Comerciala“, 14. D. Smocof & Comp. Bazargic

подъ парцала, но то пакъ заплаква.

— „Келешъ! Кобице! — мисли той, като се озбѣва наново и започва да подплесва съ ржце и да подскача предъ него. Широка та жилетка се подмята насамъ-натамъ, тънкитъ му крака правятъ криви линии въ въздуха и детето пакъ замлъква. И Лука наново се готви да се впусне къмъ апарата, но то не чака и пакъ зарева. Тогава той задъхва се спира, избѣрва си челото съ лъзъ и морно отпуща глава възъ рамо.

— „Гуй не е дете, а звѣръ!“ — мисли той разтреперенъ отъ гнѣвъ и умора.

Следъ като си почива, той се отправя до апарата и започва.

— Мю, мю, мррр... Пои, ши,

пи-ш-ш... Пилещето, пилещето! Ей го, дръжъ... Фррр... (Да те взематъ дяволитъ). Зайчето! Ами де е зайчето? Де е зайчето? Ей го ей го!... (реве като бѣсъ, сякашъ въ джедема сж го донесли) Диво човѣче! кшъ, кшъ, пили, пили пили!...

Но детето не млъква. Бабата го взима отъ стола и му оправя шалчето.

— Да вземемъ тогисцъкъ да си вървимъ, че другъ пътъ да дойдемъ, — казва тя презъ въздишка.

Лука вижда опасността да изгуби единствения си клиентъ днесъ и това го сепва. Той го дърпа отъ ржцетъ и.

— Я го остави! Недей става такава. Едно дете ако не можешъ да снемешъ, тогава да зат-

воримъ кепенците, па туй то!

Милица въ това време чува крѣсците и знае, че Лука се намира въ затруднение. Тя си оставя работата и тѣй, както е съ запретнати ржкави, влиза и се отправя къмъ детето.

— Чакай, чакай, мама! Мълчи мама, — галено нарежда тя, като го взима на ржце и започва да го разхожда насамъ-натамъ. Участието на Милица го смирява и то замлъква, но като го поставятъ на стола, то наново изхлупва.

— Тогава той се обръща къмъ бабичката:

— Знаешъ ли какво, бабо? Хайде да го снемемъ разплакано. Лука я гледа съ молящи очи и каке отговоръ.

— Хубаво де, — изкривля ба-

бата безжбата челостъ, — защо да е разплакано? Хичъ бива ли такава нѣщо?

Той я увѣрява, че има хора, които фотографиратъ децата си разплакани и че той дето е фотографиралъ плач всички сж разитеани. И за да бже по убедителенъ, той отива въ стайката и донася цѣлъ купъ портрети на разплакани деца, но бабичката остава на своето. Тя не иска разплакани портрети.

Тогава Лука наново почва да измисля смиряващи сръдства. Безъ изразъ вече, безъ охота, той започва бавни ритмични движения като че ли играе нѣкакъвъ страненъ индийски танцъ: — подскоква на единъ кракъ, подскоква на другия свива едната

ржка, протѣга другата и вече чаква Богъ да му помогне.

Най-послед снимката става бичката заплаща подовинатъ той, чорлавъ и окъпанъ въ се тръшва на канакето, заточи и ржцетъ му увисватъ на мъртвецъ.

Очаква се въ най-скоро време да пристигне въ да ни известията биваки карикатуристъ Раико Алексиевъ.